

§ 4.

§ 42, 4de Stykke, i Lov Nr. 276 af 30. Juni 1922 affattes saaledes:

„Omstødsessag kan anlægges af det offentlige, naar et Ægteskab er indgaaet i Strid med Reglerne i §§ 10 eller 13, og det ikke skønnes forsvarligt at lade det blive bestaaende.“

§ 5.

§ 43, 1ste Stykke, 1ste Pkt. i Lov Nr. 276 af 30. Juni 1922 affattes saaledes:

„En Ægtefælle, som ved Ægteskabets Indgaaelse var sindssyg eller i højere Grad aandssvag uden at have faaet Tilladelse til Ægteskabet efter § 10, kan paastaa sit Ægteskab omstødt ved Dom.“

§ 6.

I § 44, 1ste Stykke, Nr. 3 i Lov Nr. 276 af 30. Juni 1922 udgaar Ordene: „med jævnlig Anfald“ og erstattes med Ordene: „af den i § 10 nævnte Karakter“.

§ 7.

Denne Lov træder i Kraft den 1. Juli 1938.

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

I § 10 i Lov Nr. 276 af 30. Juni 1922 om Ægteskabs Indgaaelse og Opløsning fastsættes det, at den, som er sindssyg eller i højere Grad aandssvag, ikke maa indgaa Ægteskab, dog at det ved kgl. Bevilling skal kunne tillades en sindssyg at indgaa Ægteskab, naar det under Hensyn til Sygdommens Art, den ringe Fare for sygeligt Afkom og Partens Evne til uanset Sygdommen at bedømme Ægteskabets Betydning skønnes forsvarligt, at Ægteskabet indgaaes. Endvidere bestemmes det i Lovens § 11, at den, som lider af Kønssygdom, der frembyder Smittefare eller Fare for Overførelse paa Afkommet, eller som lider af Epilepsi, ikke maa indgaa Ægteskab, uden at den anden Part er gjort bekendt med Sygdommen, og begge Parter af en Læge har faaet mundtlig Vejledning om Farerne ved den.

I en til Justitsministeriet indsendt Indstilling har Retslægeraadet fremsat Forslag om en Ændring i disse Bestemmelser, saaledes at de i højere Grad bringes i Overensstemmelse med de racehygiejniske Bestræbelser, der danner Grundlaget for Sterilisationslovgivningen, jfr. § 5 i Lov Nr. 171 af 16. Maj 1934 om Foranstaltninger vedrørende aandssvage og Lov Nr. 176 af 11. Maj 1935 om Adgang til Sterilisation og Kastration. Raadets Forslag gaar ud paa at gennemføre en Udvidelse af Antallet af sjælelige Abnormtilstande, der medfører

Forbud imod Ægteskabsstiftelse, saaledes at Forbudet i Lovens § 10 foruden sindssyge og aandssvage i højere Grad kommer til at omfatte ogsaa andre sjæleligt abnorme Personer, der ikke alene paa Grund af deres sjælelige Abnormitet maa siges at være lige saa uegnede til at leve i Ægteskab, men som ogsaa — og især — frembyder en langt større Fare med Hensyn til eventuelt Afkom. Retslægeraadet har i saa Henseende fremhævet Psykopater i højere Grad og kroniske Alkoholister, ligesom det har gjort gældende, at det ikke er stemmende med en rationel Ordning, naar Epilepsi ikke omtales i Lovens § 10, men behandles i § 11 sammen med de i denne Henseende ganske uensartede Kønssygdomme. Raadet har endvidere betonet, at Afgrænsningen i Lovens § 10 af i højere Grad aandssvage er uheldig, set fra et psykiatrisk eller arvebiologisk-eugenisk Synspunkt. Det har med Hensyn til dette Spørgsmaal udtalt, at det ganske vist er rigtigt, at en i højere Grad aandssvag paa Grund af sjælelige Defekter ofte vil være uegnet til at realisere Ægteskabets Idé — tjene til sit og Familiens Underhold, opdrage Børnene paa rette Maade o. s. v. —, men at Erfaringerne viser, at til Gengæld netop disse højere Grader af Aandssvaghed med Hensyn til Faren for Afkommet ikke har saa stor Betydning, som det ofte antages. I denne Henseende